

Flæng, og det er ogsaa saaledes efter dens Stiftelse og Love, at Arbejdsgiverne ere i født Flertal i Bestyrelsen. Men saa siger det ærede Medlem, at vi anerkende ikke denne Forening som lovlig Forening, det er kun de socialistiske Fagforeninger, vi anerkende. Ja, det er noget, som det ærede Medlem kan sige, men det kan kun højest fremkalde et Smil hos ærede Medlemmer i denne Sal, thi lovlig Forening er enhver Forening, der har et lovligt Formaal, og jeg har aldrig bestridt, at Kristeligt dansk Fællesforbund er en lige saa lovlig Forening som andre Foreninger. Men jeg har kun villet væge mig imod, at Kristeligt dansk Fællesforbund skulde være en Fagforening af samme Art som de andre Fagforeninger, som Arbejdere slutte sig til, ligesom jeg ogsaa sagde, at det var ikke en Arbejdsgiverforening af samme Art, som den Arbejdsgiverne slutte sig til her i Landet.

— Og endelig vilde jeg gerne have, at det ærede Medlem ikke paadutter mig og andre Partifæller andet og mere, end vi have sagt, navnlig ikke her i Salen. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde sagt, at de, der ikke høre til de socialistiske Fagforeninger, ere Skruebrækkere. Det har jeg ikke sagt. Jeg har udtrykkelig sagt, at, naar Medlemmer af andre Foreninger optraadte som Skruebrækkere og hjalp Arbejdsgivere mod Arbejdere, maa de finde sig i at blive betragtede som saadanne og blive bekriget derefter. Andet og mere har jeg ikke sagt.

Alf. Christensen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) rejste i Fjor her i Tinget en indigneret Protest mod de Overgreb, der have fundet Sted fra det forenede Dampskibsselskabs Side over for Arbejdernes Organisationsret. Ikke blot jeg, men jeg tror det store Flertal her i dette Ting delte denne Indignation, thi det kan ikke skjules, at naar 2 Parter kæmpe, enten det er om Løn, eller hvad det nu er, og den ene af Parterne, den Part, der vinder Sejr, gaar længere i at forfølge Sejren, end Ret og Billighed kan forsvare, og ender i et Standpunkt, der strider mod Ret og Billighed, og som paa ingen Maade kan forsvares, føler man sig ilde berørt, særlig naar det er et vigtigt Samfundsanliggende, en vigtig Sag, som kan faa skæbnesvangre Følger for Samfundet. Denne Sag er dukket op igen i Aar, men i en anden Skikkelse, i Mindretallets Ændringsforslag Nr. 138. Angaaende dette Ændringsfor-

slag har min ærede Genbo fra Ribe (Jens Busk) udtalt sig udførligt, og jeg har med megen Fornøjelse lyttet til min ærede Kollega. I hans Bemærkninger forekom der mig meget rigtigt og meget sandt. Det er f. Eks. rigtigt og kan ikke skjules, at det er Venstre og blandt Venstre særlig Bønderne, der have taget alle de store Frihedsspørgsmaal op fra Tidernes Morgen i Danmarks politiske Æra og med sejt Udholdenhed ført dem igennem paa mange Punkter og, saa vidt jeg kan se, ikke opgivet dem paa noget Punkt. Og ligeledes kan det ikke omdisputeres, at det senere tilkomne socialdemokratiske Parti paa alle de vigtigste Punkter har taget Programmet op paa Venstres gamle Standpunkt, at dets Kamp der gaar jævnsides med Venstres, og at det har gjort Venstres Program til sit, hvad vi jo kun kunne være taknemmelige for, thi er Programmet godt, er det kun godt, at vi ere saa mange som muligt til at kæmpe for Venstres gamle Standpunkt.

Men det forekommer mig, at det ærede Medlem for Ribe gik noget videre, end egentlig selve Ændringsforslaget Nr. 138 hjemler. Ændringsforslaget gaar jo kun ud paa at tilføje en Anmærkning til Finansloven, som bemyndiger Ministeren til ved Afslutning af Kontrakter at indsætte Bestemmelser, der sikre Skibsmandskabernes Foreningsret. Vi vide, at den højt ærede Minister, ligesom de allerfleste af os her i Salen, er absolut Tilhænger af den fri Foreningsret og ikke paa nogen Maade vil lægge Hindringer i Vejen for den, altsaa heller ikke for deres Foreningsret, der ere beskæftigede i Skibe. Derfor kan jeg ikke undlade at se med Sympati paa dette Ændringsforslag. Det giver ikke Ministeren noget Paalæg, det lægger ikke noget Baand paa Ministeren, der udtrykkes kun ved dette Ændringsforslag her fra Tingets Side eller fra de Medlemmers Side, der stemme for det, at rart vilde det være, om man i Fremtiden blev fri for at se noget lignende som det, vi oplevede i Fjor. Det, vi oplevede i Fjor, dette grove Brud paa Foreningsretten, ville vi nødig se i Fremtiden. Og jeg kan føje til — og deri er jeg ogsaa ganske enig med det ærede Medlem for Ribe — at lige saa nødig jeg vil se et Tyrani anvendt fra oven nedefter, lige saa nødig vil jeg se det anvendt fra neden opefter; thi hvad der er Ret for den ene, er ogsaa Ret for den anden. Men det Spørgsmaal ligger ikke for. Her ligger for Ændringsforslag Nr.